

Πίστη: Η εσωτερική ενέργεια που νικά την ασθένεια!

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«Αν θέλετε, αδελφοί μου, να οικοδομήσετε τη ζωή σας όντως χριστιανικά, αποφύγετε τους αμφίβολους λόγους της επιστημονικής ψυχολογίας. Πιστέψτε ότι η αποκάλυψη που δόθηκε από τον Θεό στον άνθρωπο είναι αληθινά κάτι που αντιστοιχεί στην πραγματικότητα του αιώνιου Θεού Είναι. Για παράδειγμα, στους αρρώστους η πίστη είναι η ικανότητα που παράγει εσωτερική ενέργεια και νικά την ασθένεια. Γνωρίζετε ότι είναι πολύ εύκολο να παραδοθεί κανείς στην αρρώστια και να χάσει κάθε κουράγιο στην πάλη με αυτήν. Αλλά γνωρίζετε επίσης περιπτώσεις ιάσεως, όπου η πίστη «έσωσε» ανθρώπους από όλες τις ασθένειες, ακόμη και από την τύφλωση. Συνεπώς, η πίστη είναι ενεργή φανέρωση της δυνάμεως του Θεού μέσα μας» (Οσίου Σωφρονίου Σαχάρωφ, Οικοδομώντας τον ναό του Θεού, τόμ. Γ΄, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας).

Ο μέγας Γέρων όσιος Σωφρόνιος ο Αθωνίτης τονίζει το αυτονόητο για έναν συνεπή χριστιανό: τη ζωή του δεν μπορεί να τη στηρίξει πουθενά αλλού στον κόσμο τούτο

πέραν της αποκάλυψης που ο ίδιος ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο, σε αρχικό στάδιο με την πρώτη Διαθήκη κι έπειτα στο τέλειο στάδιο με την Καινή Διαθήκη εν προσώπω Ιησού Χριστού. Κάθε τι με άλλα λόγια που δεν στηρίζεται στον αιώνιο λόγο του Θεού δεν μπορεί να θεωρηθεί από έναν χριστιανό ως στέρεα βάση για να «κανονίζει» τις σκέψεις και τους λογισμούς του, τα συναισθήματά του, τις όποιες ενέργειές του, τα λόγια του. «Χριστιανός είναι μίμημα Χριστού όσο είναι δυνατόν στον άνθρωπο στα λόγια, στα έργα, στους λογισμούς» κατά τον άγιο Ιωάννη της Κλίμακος. Κι αυτό γιατί ο άνθρωπος όχι μόνο είναι πλασμένος «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού», συνεπώς ό,τι στοιχεί σ' Εκείνον είναι το όντως φυσιολογικό γι' αυτόν, αλλά και γιατί μετά την πτώση του στην αμαρτία εκείνο που τον προσδιορίζει είναι τα σαρκικά πάθη και οι εμπαιθείς κλίσεις της καρδιάς του, που σημαίνει ότι αν στηριχθεί σ' αυτά θα άγεται και θα φέρεται κυριολεκτικά ως φτερό στον άνεμο, κάτι που το διαπιστώνουμε καθημερινώς και στους εαυτούς μας και στους πολλούς από τους συνανθρώπους μας.

Ακόμη και την «επιστημονική ψυχολογία» λέει ο άγιος πρέπει κανείς να αποφύγει. Γιατί και αυτής οι λόγοι είναι «αμφίβολοι». Και δεν εννοεί ο όσιος Γέρων ότι πρέπει να διαγραφεί η σημασία και η βοήθεια της ψυχολογίας στα προβλήματα του ανθρώπου - πολλοί άνθρωποι έχουν βοηθηθεί και βοηθούνται από τους συγκεκριμένους επιστήμονες - αλλά να σταθεί κανείς με επιφύλαξη σ' εκείνους τους ψυχολόγους «που αφιερώθηκαν ειδικά στην ψυχολογία ως επιστημονική προσπάθεια κατανόησης του Είναι του Θεού και του νοήματος της υπάρξεως». Για τον λόγο ακριβώς ότι υπερβαίνουν την κοσμική και οριζόντια διάσταση της

επιστημονικής ενέργειας και προσδίδουν σ' αυτήν μεταφυσικές και θεολογικές διαστάσεις - ακυρώνουν μόνοι τους οι συγκεκριμένοι την ίδια την επιστήμη τους. Ποιος επιστήμονας μπορεί να θεωρηθεί πράγματι τέτοιος αν αρχίζει να φιλοσοφεί και να μιλάει για Θεό και νόημα της υπάρξεως, κάτι που προσιδιάζει στη θρησκευτική πίστη και τη Θεολογία;

Λοιπόν, για έναν χριστιανό το μόνο θεμέλιο της ζωής του είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός και η Αποκάλυψη που έφερε. «Ουδείς δύναται θείναι άλλον θεμέλιον» κατά τον λόγο του αποστόλου Παύλου «παρά τον κείμενον, ος εστιν Ιησούς ο Χριστός». Οπότε κάθε λόγος του Κυρίου συνιστά όντως αποκάλυψη, άνοιγμα και εξήγηση μίας κρυμμένης πραγματικότητας που διέφευγε από τον άνθρωπο, λόγω του σκοτασμού που έφερε στον νου και τη διάνοιά του η αμαρτία. «Εκείνος εξηγήσατο». Κι η μόνη δύναμη με την οποία μπορεί κανείς να οικειωθεί την πραγματικότητα αυτή, η δύναμη διανοίξεως των πνευματικών του οφθαλμών, είναι η πίστη. Ποια πίστη όμως; Όχι εκείνη που ο άνθρωπος απλώς φαντάζεται κάτι, αλλά εκείνη που μεταθέτει τον άνθρωπο στο σημείο που υποδεικνύει ο ενανθρωπήσας Θεός. Γιατί κατά τον Κύριο πιστεύει κανείς όταν αρχίζει να μετανοεί, που σημαίνει να επιστρέφει αδιάκοπα προς τον Θεό που είναι Αγάπη.

Η πίστη δηλαδή συνιστά απεγκλωβισμό από την κατάσταση του εγωισμού και της αμαρτίας, κυριολεκτικά «θάνατο» για ό,τι εμπαθώς δένει τον άνθρωπο με τα στοιχεία του κόσμου τούτου. «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει - είπε - ας απαρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει τον σταυρό του και ας με ακολουθήσει». Δεν είναι εύκολο, όπως διαρκώς εξαγγέλλει η Γραφή και η Εκκλησία μας, να είναι κανείς χριστιανός. Απαιτείται διαρκής αγώνας και πάλη ώστε ο πιστός να βρίσκεται εκεί που είναι ο αρχηγός της πίστεως - «όπου είμαι Εγώ εκεί θα είναι και ο διάκόνός μου». Αν δεν υπάρχει η αδιάκοπη και αέναη αυτή ένταση που «σβήνει» κάθε άλλη αγάπη του πιστού, τότε δεν μιλάμε για αληθινή πίστη, ίσως να πορεύεται κανείς με την πίστη και των ίδιων των δαιμόνων. Ο απόστολος Παύλος την ένταση αυτή που ο ίδιος ο όσιος Σωφρόνιος τη χαρακτήριζε ως «τεταμένη χορδή» την εκφράζει με τη μοναδική φράση «πίστις δι' αγάπης ενεργουμένη», η πίστη ζωντανεύει και ενεργοποιείται μόνο με την αγάπη. Γι' αυτό και είναι «νεκρή» κατά τον άγιο Ιάκωβο η πίστη αυτή χωρίς την αγάπη. Γιατί δεν συνοδεύεται «από τα έργα».

Και βλέπουμε ότι ο άγιος Σωφρόνιος λέει το ίδιο πράγμα χρησιμοποιώντας απλώς διαφορετική διατύπωση. «Η πίστη είναι η ικανότητα που παράγει εσωτερική ενέργεια και νικά την αρρώστια» - είναι η λειτουργία της χάρης του Θεού που συνεργάζεται με τη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης και κάνει τον άνθρωπο παντοδύναμο, «είναι η ενεργή φανέρωση της δυνάμεως του Θεού μέσα μας».

Αναφέρεται ο άγιος σε όλους μας, γιατί λίγο πολύ ο καθένας από κάποια αρρώστια ταλαιπωρείται, που συχνά «παραδινόμαστε στην αρρώστια και χάνουμε κάθε κουράγιο στην πάλη με αυτήν». Τι επισημαίνει ο άγιος; Την ολιγοπιστία ή και την απιστία που μας καταλαμβάνει, για τον απλούστατο λόγο ότι θέτουμε την αρρώστια ενώπιόν μας ως αξεπέραστο Όρος, δηλαδή κάνουμε πέρα τον Μόνο που όντως υπέρκειται των πάντων και είναι ο Χριστός. «Μη φοβηθείτε - λέει ο Ίδιος - από αυτούς που σκοτώνουν το σώμα σας αλλά δεν μπορούν να κάνουν τίποτε στην ψυχή σας». Κι είναι η ίδια απάντηση που έδωσε ο Κύριος και στον μέγα απόστολό Του Παύλο. Στην παράκλησή του να του άρει την αρρώστια που τον κατέβαλλε: «τρεις φορές παρακάλεσα τον Κύριο να με θεραπεύσει», Εκείνος αρνήθηκε. «Σου αρκεί η χάρη μου», του λέει. «Γιατί η δύναμή μου φτάνει στην ολοκλήρωσή της μέσα από ασθένειες και αδυναμίες».

Οπότε η πίστη στον Χριστό, ενεργούμενη από τον εσωτερικό αγώνα της αγάπης προς τον συνάνθρωπο, φέρνει συχνά και την ίαση, «μεταθέτει και βουνά» - η αρρώστια δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθεί το απόλυτο φόβητρο για τον χριστιανό, να τον κάνει δηλαδή να θολώσει τη διάνοιά του διαγράφοντας Εκείνον. Ο χριστιανός σε όποια κατάσταση δεν πρέπει να χάνει από μπροστά του την εικόνα του Χριστού. «Οι οφθαλμοί μου διά παντός προς τον Κύριον» και «προωρώμην τον Κύριον ενώπιόν μου διά παντός». Κι έχοντας την όραση αυτή πάντοτε εμπρός του αποδέχεται είτε την υγεία είτε την αρρώστια ως φυσικές πραγματικότητες που και οι δύο εν πίστει μπορούν να τον προαγάγουν πνευματικά. Γι' αυτό και μιλάει ο άγιος για «περιπτώσεις ίασεως», η πίστη δηλαδή φέρνει πολλές φορές την ίαση, αλλά και να μην τη φέρει ξέρει ο πιστός ότι η ασθένεια όπως είπαμε στην περίπτωση του αποστόλου Παύλου λειτουργεί ως το «ένδυμα» της δυνάμεως Εκείνου που οδηγεί με την υπομονή στην τελείωση - μία υψηλότερη βαθμίδα ίσως της πίστεως. Από την άποψη αυτή η αληθινή πίστη ποτέ δεν εκπίπτει στην «αδιάκριτη» μορφή της, σαν εκείνους τους νεοφώτιστους ιθαγενείς που επίσης μνημόνευε ο άγιος Αθωνίτης Γέρων που μόλις είχαν βαπτιστεί πίστεψαν γυρίζοντας στο χωριό τους ότι μπορούν χωρίς λόγο να περάσουν μέσα από ένα ποτάμι και όχι από τη γέφυρα - ένας «εκπειρασμός» του Κυρίου. Και πνίγηκαν όλοι.

rgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3OQS3KW>